

LITERATURA

El llegat de Ramon Chordà

Les nits del Forn de la Canonja són màgiques, sobretot quan el primer dilluns de cada mes es reuneix el col·lectiu de diLLUMS d'Arts al Forn, en què pots fer molts descobriments de gent relacionada amb el món de la literatura i altres disciplines, també, de la cultura.

Fa cinc anys que conec Ramon Chordà (Amposta, 1950), des d'una nit en què vam parlar de Ricard Salvat i el teatre. El tenia assegut al davant i jo tenia al meu costat Montse Pallarès i Eduardo Margareto. No sabia que era escriptor ni tampoc editor. Parlant de literatura ens va dir que entre les seves preferències es trobaven, entre altres, Curzio Malaparte, Ana María Matute i Sebastià Juan Arbó. Des d'aquella nit hem sopat junts moltes vegades, amb incursions gastronòmiques, no

solament a Tortosa, també a la Ràpita, amb unes paelles literàries molt suculentos, acompanyats de Xavier Garcia, Xavier Aragó i Fernando Ferré, cosa que ha comportat una major coneixença tant de l'home com de l'escriptor.

Ramon Chordà té publicats setanta llibres tècnics, ja que és assessor d'empreses i ha estat professor a la Universitat de Alcalá d'Henares, havent estudiat Enginyeria al Universitat de Ginebra i Dret Internacional a la de Columbia, a Nova York; per tant, té una visió molt àmplia del món i de la política internacional, però, sens dubte, la seva faceta més interessant és la gran passió per la lectura i l'escriptura, perquè que hagi escrit setanta llibres diu molt al seu favor per qualificar-lo d'home de lletres, i és que ha escrit poesia, relats, tant en

castellà com en català, i novel·la. Les seves últimes novel·les destaquen pel seu estil precís, acurat i directe, amb una complicitat amb el lector que fa que la lectura sigui molt agradable.

La primera novel·la s'anomena *Impotencia* i, lamentablement, tracta d'un tema actual, com són les violacions: els esforços de la policia per detenir l'autor d'una repugnant i vil acció, que acabarà amb la seva detenció, la posada a la presó, però amb el suïcidi de la noia violada, que no pot suportar l'horror i la memòria de la salvatjada a la qual va ser sotmesa.

La segona novel·la és totalment diferent, com diferents són els seus registres, ja que és tota una aventura intel·lectual que té en el llibre la seva raó de ser i que porta per títol *El Legado*, tota una declaració d'amor per la literatura, ja que el personatge

principal té una biblioteca de milers de llibres, i que comparteix amb una col·lecció de rellotges i plomes estilogràfiques, fet que li dona peu a convocar un concurs de relats. En un magistral canvi de registre, ens trobem amb una situació molt semblant a la pel·lícula d'Alfred Hitchcock *Extranyos en un tren*, en què dos personatges que no es coneixen de res coincideixen en un compartiment, però en lloc de parlar d'assassinats, un d'ells veu que el seu veí porta una polsera que li recorda a una altra desapareguda al Museu Hermitage de Sant Petersburg i les seves sospites les trasllada a la Policia, que inicia les investigacions corresponents i confirma, que, efectivament, va ser robada d'aquell important museu.

Apart d'aquest episodi, el nostre personatge, Max Font, crea un con-

Eduardo Sanchez
cronista cultural

curs literari en què el premi consisteix en una estilogràfica, un rellotge i un llibre; i Paul Benet, justament, la persona que va facilitar la detenció del delinqüent Juan Pons, es presenta al concurs. Podem dir que la novel·la, amb petjades de Hitchcock, és una petita joia literària i el seu autor, l'amic Ramon Chordà, és una apassionat de la literatura, cosa que qualsevol lector confirmarà. Una obra de fàcil lectura en què Chordà desplega els seus coneixements del món dels llibres, i *El Legado* forma part del seu llegat literari.